

земя между Вардата при Хамамъ-баиръ, самия баиръ и шосето за лагеритъ, което пространство до 1830 г. е било гора, Презъ 1882 г. Сливенска околия е дала 905 оки пъшкули на стойностъ 13,074 гроша.

Развитото въ Сливенъ *пчеларство* до 1830 г., днесъ, подобно на копринарството, наново се подига. По-рано, въденето на пчели, не само въ Сливенъ, но и навсѣкжде въ Турция, е ставало при съвсемъ първобитни начала. Причинитъ за упадъка му следъ 1830 г. се дължатъ на Сливенското преселване въ Влашко и Русия, на увеличения вносъ на цвѣклова захаръ, на по-малкото употребяване на восчени свѣщи, замѣнявани вече съ модерни, и на измѣстването му отъ други поминъци. Новото му подигане въ Сливенъ става по сжщия пжтъ, както и това на бубарството. При Сливенския градски разсадникъ се държатъ практични курсове, както по пчеларството, тъй и по озощарството.

Отъ останалитъ Сливенски поминъци трѣбва да отбележимъ всички и днесъ крепящи се тукъ разни *занаяти*, за които ще се каже нѣщо по-вече при описанието на еснафскитъ сдружавания въ Сливенъ.

Развитиятъ по-рано *калпакчи лѣкъ*, отъ който въ Сливенъ една голѣма частъ граждани се припитавали съ завидна доходностъ, както забелязва Сливенеца Ив. Добровски, почналъ да запада, когато се явилъ между турцитъ *фесътъ*. Ние нѣмаме подробности, но по аналогия на Сливенското оржжепроизводство, барутъ и аби, трѣбва да се предположи, че до 1830 г. Сливенскитъ *калпакчи* сж били привилеговани доставчици на калпацъ за турската армия. Нововъведенията въ тая армия и въ облѣклото, въобще, на турцитъ, е станало малко преди 1827 г. по силата на султанъ Махмудовитъ реформи. Както цитувахме на времето чудноватата забележка на англичанина Alexander (ор. cit.), турския адмиралъ, който защищавалъ Бургасския заливъ и брѣгове отъ руската флота въ 1829 г., се предалъ доброволно, защото знаелъ, че да се сражава или не, турцитъ ще паднатъ, тъй като Аллахъ ги наказалъ, за гдето си промѣнили дрехитъ!

Сливенскитъ *калпакчи лѣкъ* е билъ силно развитъ за това, защото скотовѣдството (овчарството) по онова време е било сжщо развито въ Сливенъ. Днесъ той запада, защото даже и селянитъ, които сж били най-многобройнитъ потребители на калпацъ, следъ изгубването на турскитъ „мющерии“, почнаха да носятъ „купешки“ шапки.

Калпакитъ се правили най-вече отъ овчарски кожи, *рунтави*, а много рѣдко отъ кози кожи или отъ *астрагачъ*, — рѣдкостъ между по-богатитъ или първенцитъ. Скоро, обаче, „европейската“ конкуренция надхитря първобитния калпакчия и пуца въ обръщение между самитъ българи съвсемъ евтини